

φράνυρος τῇ διαταγῇ αὐτῶν γραφεῖσθαι εἰκόνι τῆς ἐν Μαντινεῖα μάχης διὰ τὸ Κεραμεικόν, εἰκόνισαν αὐτὸν φονεύοντα τὸν Ἑπαμεινώνδαν, οἱ δὲ Μαντινεῖς ἀντίγραφον ταύτης ἀνήρτησαν ἐν τινι τῶν ναῶν αὐτῶν.

Ἴδου ὄντως ἀνὴρ οὐ τὸ ὄνομα εἶνε ἐν ταυτῶν ἄρκετὰ γελοῖον ὅπως γελοιογραφηθῆ, καὶ ἄρκετὰ περιφανὲς ὅπως ἐλκύσῃ τὸν κωμικὸν οἴστρον γελοιογράφου τινός. Παρωδῶν δὲ τὸν Γρύλλον θὰ ἔγραφεν ἀναμφιβόλως τέρας τι ἀποτελούμενον ἐκ χοιριδίου, γόγγρου καὶ γρύλλου, ἐξ οὗ καὶ ὁ Πλίνιος λέγει τὸ εἰς τὰς ζωγραφίας ταύτας δοθὲν ὄνομα γρύλλουσι, ἐν οἷς παρατηροῦνται εἰκόνες ἐκ κεφαλῶν καὶ σωματίων ζῶων, ἰδιοτρόπως συνηνωμένων καὶ ἀποτελούντων ὄντα τερατώδη ἢ χιμαιρικά.

A. M. ΚΑΡΑΛΗΣ.

ΩΡΑΙ ΣΧΟΛΗΣ

Εἰς τὸ Τράμ. Ὁ υπάλληλος τῶν εἰσιτηρίων πρὸς παχύσαρκον κυρίαν :

— Τὸ κορίτσι σου, κυρά μου, δὲν εἶνε γιὰ μισὸ εἰσιτήριο. Εἶνε πολὺ μεγάλο.

— Μπα ! τώρα θὰ μοῦ βγάλετε καινούργιες μόδες ! . . Τὸ κορίτσι μου ἀπὸ τότε ποῦγινε ὁ ἵπποσιδηρόδρομος παίρνει μισὸ μπιλλιέτο.

*
*
*

Ὁ διδάσκαλος πρὸς τὸν μικρὸν Κώστα :

— Λοιπόν, Κώστα, εἶπες πῶς τὸ βῶδι ἔχει τέσσαρα πόδια, ἓνα κεφάλι καὶ δύο μάτια. Τί ἄλλο ἔχει ἀκόμα ;

Ὁ Κώστας βλέπων τὸν διδάσκαλον νὰ φέρῃ τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ νὰ σείῃ αὐτάς διὰ νὰ τοῦ δώσῃ νὰ ἐννοήσῃ, ἀνακράζει περιχαρῆς :

— Καὶ δύο χέρια !